

Писали смо о томе да су Демократска странка и њен председник Тадић генератори поделе српског друштва, попут Милошевићевог СПС-а у време њихове неприкосновене власти током „мрачних деведесетих“. О Милошевићу и СПС-у, са којим сада очијукају, ономад су говорили као о “аветима прошлости, силама мрака и хаоса, рушитељима светле народне будућности“. Није се много шта променило од „мрачних деведесетих“ до „мрачних двехиљадитих“ јер сличну реторику данас можемо чути од „европејаца“ када говоре о оној “другој страни”.

ДОСЛЕДНИ У НЕДОСЛЕДНОСТИ

Када је реч о наводној доследности и о томе како садашњи ДС нема оштрих заокрета у политици, треба се само мало вратити у прошлост. Председник Тадић својевремено није дозволио ниједном свом одбору да по било коју цену уђе у коалицију на локалном нивоу са СРС-ом и СПС-ом. Чак и онда када је таква коалиција била добро и једино могуће решење. Председник је смењивао “непослушне”, чак је укидао и комплетне одборе који нису поштовали његову “директиву”. Тако су страдали одбори у градовима попут Зајечара, Неготина и Кладова... Тада није дозволио коалиције ни на нивоу месних заједница, а сада је све могуће, па чак и на нивоу – Републике? Шта се то променило? Да ли се променио ДС? Није. СПС? Није. Ништа се није променило.

У ствари јесте, променило се нешто: сада му недостаје један број посланика за формирање владе, за просту скупштинску већину у скупштинском ресторану. То није све, Србија је земља чуда. Чак је Чеда Јакобинац, заклет борац против деведесетих, рекао да не би учествовали у влади са СПС-ом, али би дали подршку таквој влади. Додуше, после је некако покушао да повуче ову подршку Дачићу и Палми, јер су ваљда његови верни следбеници протествовали.

МИЛОШЕВИЋ И АРКАН СЕ ПРЕВРЋУ У ГРОБУ

Очигледно да ни „гадљиве демократе“ нису више тако „гадљиве“ на СПС. Они се при томе позивају на „национално помирење“ (одакле га извукоше). На другој страни, и даље остају радикали, као спаринг партнери, јер у Србији морају увек постојати два тора (два блока), међусобно сукобљена до ивице грађанског рата. Наравно, Дачић, Палма и Пензионер су „европске наде Србије“, а Николић и Коштуница вуку Србију у деведесете. Пропаганда је стварно алхемијска дисциплина – ту је могуће све што замислите.

И поред приче о „националном помирењу“ Тадића са Дачићем, Палмом и Пензионером, она не важи за Николића и Коштуницу. Ова двојица су ван „закона“, они су отпадници и јеретици (како рече један аналитичар НСПМ-а) „евродогме“. Према њима су сва средства дозвољена. Јер европски циљ оправдава свако непоштено и незаконито средство.

Трећи тор (трећи блок), по критеријумима домаћих западњака и њихових ментора, не може да постоји јер се поларизованим друштвом лако управља. Због тога су се у врло блиској прошлости режирали догађаји и поделе: пре свега подела око Хага. Закон о помоћи хашким оптуженицима је „дочекан на нож“ и тада је први пут отворено, јавно, Војислав Коштуница одгурнут из „демократског тора“ у „патриотски тор“. Управо је тај закон очувао мир и стабилност у Србији, а на тај начин је омогућио „реформаторима“ да спроводе своје планове без већег отпора. Тада се догодио „први велики пад“ ДСС-а победом Тадића на председничким изборима и лошим избором Маршићанина за кандидата.

Да ли је Мира „карика која недостаје“ у европском ланцу и да ли ће сада „црвена вештица бити главни покровитељ нове владе“? Колико ли је само „баражне паљбе“ било по Коштуници и ДСС-у када су прихватили подршку СПС-а у мањинској влади Вука, Динкића и Коштунице! Чак су се лицемерно и Динкић и Вук одрицали подршке СПС-а, а и даље остајали у тој влади. Нормално, и тада је „мета напада“ био искључиво – Коштуница.

МЕДИЈСКА АМНЕЗИЈА

Сетимо се само како је Чеда Јовановић нападао Тадића и (кобајаги) га оптуживао да је изневерио изборну вољу грађана када је премијерско место дао Коштуници, а при томе није нападао Вука и Млађу за министарска места у “таквој” влади. Та Тадићева изнуђена кохабитација са Коштуницом била је за Чеду највећи грех младог председника који га је истерао из странке и оставио без удела у Ћинђићевом наследству. Дакле, тада су му сметали Коштуница и Веља који су победили Милошевића, а сада му, као ни Тадићу не смета милошевићевски Дачић и аркановски Палма. Ваљда мисле да све то могу оправдати оном народном „Европа нема алтернативу“. Будући да они имају готово све телевизије, покушавају да исперу мозак људима у Србији и да то представе као доследну политику, као што је Милошевић након бомбардовања 1999. тврдио да је победио НАТО.

Сетимо се само шта се причало о социјалистима када су подржавали Коштуницу, или пак о Палми. Све најгоре против Драгана Марковића, дрвље и камење на прошлим парламентарним изборима, када је био у коалицији са тзв. народњачким блоком. Сетимо се “епитета” Арканов човек, кржаве руке до лаката. Изругивања са његовим изјавама о Бетовену који би му свирао на увце да је нешто старији. Сада је тај исти човек – човек велике ширине, прави „европејац“ и демократска људина, који зна где је будућност напаћене Србије и Јагодине.

Како је кратак пут од сатанизације до медијске глорификације само ако ваш глас затреба Борису, Динкићу, Вуку и Чанку (читај Западу). А чињеница је и да су се и интелектуалци и медији продали за ситно, па су доказивали недоказиво, да је милошевићевски СПС идеолошки близанац ыинђићевског ДС-а. Овде су којекакви интелектуалци и новинари дотакли дно причама о „идеолошкој блискости“ СПС-а и ДС-а, или пак о томе како ће СПС у коалицији са онима који су им испоручили председника добити нове гласове. Овим медијским лажима нема премца. После овога ћу поверовати и да Б92 утврди да су Аркан и Ћинђић били браћа од тетке, те да је природно да Тадић и Палма уско сарађују, као што су открили ону „фамозну сарадњу“ Милошевића и Ћинђића из 1993. године (што је Живковић демантовао).

Нажалост, када се Дачић одлучи којем ће се царству приклонити – да л' косовском или европском – дубок проблем поделе и даље неће бити решен. У оба ће случаја Србија остати без шансе, без излаза, на низбрдици, слуђена, збуњена, уплашена... У оба случаја имате нестабилну владу, социјално незадовољство, растројено и подељено друштво. Без наде на помирење и на напредак.

Пише: Душан Тубић
среда, 04 јун 2008 01:59

Коштуница и ДСС су успешно одгурнути (а делом су и сами томе допринели) у “онај тор” од демократа. Прошле године су изабрали Николића за председника Скупштине, а онда се након страховитог притиска Запада предомислили! У “минут до дванаест” формирана је “демократска влада”, а ДСС је поново сатеран у “демократски тор”. Ако Коштуница прави коалицију са радикалима, онда је то јерес, издајство, а када то чине тзв. демократе са социјалистима, онда је то европејизам, социјална одговорност и „чисто бела“ демократија.

Од Коштунице су чак тражили да се изјасни са ким ће у коалицију после избора. Или си “тамо”, или “амо”, трећег пута нема. У складу са таквим циљевима уследили су и напади Чанка, Чеде, Б92, НВО. Покушали су да га истерају на чистац и да га сатерају у „национални тор“ не би ли ови добили мање гласова. И у томе су и успели.

Коштуница, као и увек до сада, није предузео ништа да предупреди те нападе, или да барем некако одговори на те прозивке. А и једни и други би сада у коалицију са СПС-ом. И једнима и другима циљ је исти – власт! Зашто се то онда толерише Тадићу, али не и Коштуници? Како рекоше, Коштуница је сада антиевропејац, а Дачић, Палма и Пензионер су евроентузијастички.

Врло нам је јасно у каквој се трилеми налазе Дачић и другови. Чак је Чеда рекао да „од њих зависи“. ЛДП је лоше прошао на изборима и на следећим вероватно неће ни прећи цензус јер су се финансијери уморили од инвестирања у промашен пројекат. Путује “друг Дачић” у Русију, Грчку. Није то сигурно због Интернационале, можда иде по “свој чврсти став”.

Збуњују и похвале упућене СПС-у од САД и ЕУ. Испада да СПС и није владао деведесетих, већ да су то били само Шешељ и радикали (а можда и Коштуницу ту некако убаце). А познато је да радикали нису имали много маневарског простора код ауторитарног Милошевића. Како смо забораван народ, могуће је и да прогутамо и овакву лажљиву пропаганду. Овакве медијске манипулације није било ни под Милошевићем. Нема већих “понављача” историје од Срба.

Нажалост, међу демократама не постоји довољно мудрости да политичким противницима препусте бар Београд и да на тај начин смире страсти. Напротив они воде политику конфронтације, која Србију води низ опасну низбрдицу и у могуће политичке конфликте. Тадић мора бити свестан своје одговорности за политички мир и стабилност

Српске овце у идеолошким торовима

Пише: Душан Тубић
среда, 04 јун 2008 01:59

у земљи, што сада очигледно није јер он и његова политичка групација генеришу поделе и продубљују политичку кризу, која може имати несагледиве последице.